

Arrest

nr. 279 930 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 februari 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 maart 2015 om internationale bescherming. Op 29 oktober 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 10 maart 2016 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juni 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Op 19 augustus 2016 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 13 september 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 199 319 van 7 februari 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing. In zijn beschikking nr. X van 10 april 2018 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest.

1.4. Op 19 april 2018 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juni 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 209 000 van 7 september 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 19 oktober 2018 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 5 april 2019 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.7. Op 27 mei 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 17 september 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.8. Op 16 december 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 3 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 266 485 van 11 januari 2022 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.9. Op 25 februari 2022 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u koptisch christen. U bent op 4 juli 1986 geboren te Sandafa en heeft steeds in Maghagha gewoond. Sedert 28 augustus 2006 bent u gehuwd met H(...) A(...). Samen hebben jullie drie kinderen: een zoon B(...) en twee dochters R(...) en G(...). Op 14 augustus 2013 zou u op de terugkeer van uw werk getuige zijn geweest van een incident in het centrum van Kerdasa. U zag een zevental, voor u onbekende, mannen die het politiekantoor aanvielen en in brand staken. U aanschouwde het incident voor een drie - à viertal uren en vertrok daarna onmiddellijk naar uw ouders in al Abassia. Een maand nadien diende u in het politiekantoor van Maghagha een klacht in. Van toen af ontving u in totaal vijf tot zes bedreigingen. Drie maanden na uw bezoek aan het politiekantoor kwam een onbekende persoon bij u in al Abassia langs om u te vragen uw verklaringen in te trekken. U verhuisde naar Ain Al Sokhna waar u vijf maanden woonde en werkte. Drie à vier maanden na uw verhuis naar Ain al Sokhna werd u telefonisch met de dood bedreigd en poogden onbekenden u met de auto aan te rijden. Daarop dook u achtereenvolgens onder in de bergen, in Caïro, in Faisal, in Alexandrië, opnieuw in Caïro en al Menia. U zou op deze verschillende plaatsen tevens bedreigd geweest zijn met “brandend water” en met een wapen. Een maand voor uw vertrek uit België keerde u terug naar uw familie in al Abassia. Op 27 februari 2015 reisde u vanuit Caïro (Egypte) op legale wijze naar België. Op 13 maart 2015 verzocht u een eerste maal om internationale bescherming. Na uw aankomst in België werden uw echtgenote en uw kinderen telefonisch met de dood bedreigd. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw huwelijksakte, kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en van uw drie kinderen.

Op 30 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing geen beroep in.

U bleef in België en diende op 10 maart 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij u verwees naar exact dezelfde motieven zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. U stelde nieuwe documenten te hebben ontvangen, meer bepaald twee processen-verbaal betreffende uw verklaringen bij de politie naar aanleiding van de aanval op het politiekantoor te Kerdasa, en twee huurcontracten. U stelde deze documenten op 13 maart 2016 te hebben ontvangen, maar niet in de mogelijkheid te hebben verkeerd deze documenten af te printen daar het zondag was en de copyshops gesloten waren. Verder verwees u nog naar een dreigbrief, doch had u geen idee wat de inhoud betreft, noch aan wie deze brief was gericht. Op 27 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 19 augustus 2016 een derde maal een verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich op asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw vorige verzoeken. Ter staving van deze motieven legde u volgende originele documenten voor: twee processen-verbaal (dd. 26/09/2013 en 10/05/2014) en een medisch rapport (dd.5/12/2014). U verklaarde tevens dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar omdat u een persoon geslagen zou hebben die uw gezin aanviel. Ter staving van deze claim legt u een vonnis voor (dd. 8/11/2014). Tot slot verwees u nog naar de vervolging van de koptische christenen in Egypte en in het bijzonder in Menia. Ter staving van dit motief legde u een brief voor van de Sint-Georges kerk in Maghagha.

Op 13 september 2017 besloot het CGVS uw derde verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 7 februari 2018 verworpen door de RvV. Uw cassatieberoep werd op 10 april 2018 verworpen door de Raad van State (RvS).

U verliet België niet en diende op 19 april 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw vierde verzoek baseerde u zich op asielmotieven die u in het verleden reeds aanbracht. U vreesde bij een terugkeer naar Egypte gedood te worden door extremisten en stelde dat de situatie in Egypte allerminst stabiel is. U vernam van uw echtgenote dat onbekenden tot tweemaal toe hadden gepoogd uw kinderen te ontvoeren. Uw echtgenote zou hiervan aangifte hebben gedaan bij de politie. U wist niet of deze ontvoeringspogingen verband hielden met de problemen die u vroeger kende met extremisten. U legde geen documenten voor ter staving van uw vierde verzoek.

Op 18 juni 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV in haar arrest van 7 september 2018 verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende op 19 oktober 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in, waarbij u uw reeds uiteengezette problemen opnieuw herhaalt. Ook herhaalt u dat de veiligheidssituatie in Menia onstabiel is. U legt geen documenten neer.

Op 10 januari 2019 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U bleef in België en diende op 5 april 2019 een zesde verzoek in en verwijst in kader hiervan naar de motieven zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere verzoeken. U stelt dat het niet goed gaat met uw gezin in Egypte omdat ze daar problemen hebben omwille van uw probleem. Uw vrouw en kinderen zouden worden bedreigd door de mensen over wie u eerder zou hebben verteld. Daarenboven zou uw familie dreigbrieven hebben ontvangen, doch niemand zou durven u dergelijke documenten te laten toekomen.

Op 14 oktober 2019 werd uw zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 27 mei 2020 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U geeft aan dat uw problemen zoals uiteengezet in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nog steeds actueel zijn. U legt geen documenten neer ter staving van uw zevende verzoek om internationale bescherming.

Op 21 september 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk, u diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U blijft in België en dient op 16 december 2020 een achtste verzoek in en stelt dat uw familie na uw laatste gehoor in september 2020 twee dreigbrieven heeft ontvangen van de mensen die u het leven zuur hebben gemaakt. U weet niet of deze personen gelinkt zijn aan een groepering of een organisatie. U kent de exacte inhoud van deze brieven niet, maar hierin wordt uw hele familie bedreigd. Uw echtgenote heeft klacht ingediend bij de politie. U hebt haar gevraagd om de dreigbrieven en het proces-verbaal op te sturen, maar hebt tot op heden nog niets mogen ontvangen. Uw gezin woont actueel bij uw ouders in Al

Abbasiya. U stelt dat u bij terugkeer vreest te worden gedood en u vreest ook voor het leven van uw familie in Egypte. Uw belagers weten dat u in het buitenland bent en ze benaderen uw familie om u onder druk te zetten. U weet niet precies wat ze van plan zijn.

Op 4 februari 2021 verklaart het CGVS uw beroep niet-ontvankelijk, uw beroep tegen deze beslissing werd op 11 januari 2022 verworpen.

U blijft in België en dient op 25 februari 2022 een negende verzoek in, en verwijst naar uw eerdere motieven, toevoegend dat u in 'uw vorig interview' geen bewijzen had. U legt nu de twee dreigbrieven die uw echtgenote in 2020 heeft ontvangen en het proces-verbaal neer, uw vrouw had immers in 2019 of 2020 klacht neergelegd bij de politie. Verder geeft u nog aan problemen met uw tand te hebben en legt ter staving hiervan medische stukken neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw achtste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd, u verwijst immers naar de problematiek zoals door u uiteengezet in kader van uw eerdere verzoeken (verklaring volgend verzoek dd.28.05.2022 punt 16).

In dit kader moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die betrekking hadden op uw asielverzoek. Bijgevolg bracht u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw derde verzoek om internationale bescherming werd evenmin in overweging genomen door het CGVS daar u zich nog steeds baseerde op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde bij uw vorige verzoeken. De documenten die u voorlegde volstonden allerminst om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Integendeel, de vaststelling dat u plots documenten kon voorleggen strookte niet met de verklaringen die u eerder had afgelegd. Daaruit bleek immers dat u in de onmogelijkheid verkeerde om dergelijke documenten voor te leggen. Verder kon er gezien uw eerdere verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw plotse bewering dat u in Egypte veroordeeld werd en volstond uw verwijzing naar de algemene situatie van koptische christenen in Egypte, en in het bijzonder in Menia,

allerminst om te concluderen dat u nood had aan internationale bescherming. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Uw cassatieberoep werd door de RvS verworpen.

In uw vierde verzoek om internationale bescherming beperkte u zich tot de bewering dat uw vroegere, ongeloofwaardig geachte, problemen met de extremisten nog steeds actueel waren. U beweerde verder dat er twee pogingen tot ontvoeringen van uw kinderen zouden hebben plaatsgevonden doch kon u dit allerminst aannemelijk maken. Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, waarop u in beroep ging. In haar arrest van zeven september 2018 verwierp de RvV uw beroep tegen deze beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

In kader van uw vijfde verzoek herhaalde u slechts de eerder door u aangehaalde motieven en oordeelde het CGVS dat het louter opwerpen van deze zelfde motieven geen ander licht vermochten te werpen op de eerdere appreciatie. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In kader van uw zesde verzoek haalde u louter bijkomende verklaringen aan, nl dat uw vrouw en kinderen werden bedreigd door uw belagers en ze dreigbrieven hadden ontvangen, die volledig in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd, wat niets wijzigde aan de vastgestelde geloofwaardigheid. Ook tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

In kader van uw zevende beroep gaf u te verstaan dat de eerder door u aangehaalde problematiek nog steeds actueel was. U ging niet in beroep tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het CGVS.

Uw achtste verzoek werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u voortborduurde op elementen die niet geloofwaardig werden geacht en u evenmin nieuwe stukken voorlegde. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing in kader van uw actueel verzoek naar elementen die u reeds eerder had aangereikt geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Dat u nu plots bij machte blijkt te zijn twee dreigbrieven en een proces-verbaal neer te leggen naar aanleiding van de klacht ingediend door uw vrouw in 2020 vermag evenmin een ander licht te werpen op de appreciatie van uw verzoek, immers hebben dergelijke stukken enkel waarde ter staving van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, een gegeven dat sinds uw eerste verzoek in 2015 in uw hoofde duidelijk niet het geval is. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het evenmin kan overtuigen dat u nu pas bij machte zou zijn dergelijke stukken neer te leggen temeer het proces-verbaal dateert van 7 november 2020 en u aangeeft dat uw vrouw deze dreigbrieven eveneens in 2020 heeft ontvangen. U zou deze stukken in april 2022 hebben gekregen, uw echtgenote zou deze meegegeven hebben aan een persoon die vanuit Egypte naar België kwam. Los van het feit, en zoals reeds werd aangestipt, dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter staving van een coherent relaas, kan er van uitgegaan worden dat moest er ook maar enig geloof kunnen worden gehecht aan uw motieven u andere manieren zou hebben gevonden om deze stukken veel eerder neer te leggen. Wat uw tandproblemen betreft, een dergelijk gegeven heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte

christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtredenen buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS

Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6, 57/6, § 3, en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker merkt op dat krachtens artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van die wet moet worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Hij wijst erop dat deze termijn *in casu* niet werd gehonoreerd en meent dat bijgevolg de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en dat de adjunct-commissaris-generaal artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet schendt door de bestreden beslissing hier alsnog op te baseren. Bovendien schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zoals door hem verder wordt toegelicht.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de

wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor schendt de adjunct-commissaris-generaal volgens hem artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, in samenhang gelezen met de artikelen 1 tot en met 3 van voormelde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst er verder op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in beginsel een persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden en dat de uitzondering voorzien bij artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet de (adjunct-)commissaris-generaal een discretionaire bevoegdheid verleent om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud indien hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door deze verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker dient de adjunct-commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van voormelde uitzondering. Hij merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat op dit punt en meent dat aldus de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, wordt geschonden.

Verzoeker haalt vervolgens zijn vrees voor extremisten bij terugkeer naar Egypte aan. Hij geeft aan eerder al te hebben benadrukt dat zijn belagers weten dat hij in het buitenland vertoeft en druk zetten op zijn gezin om hem te raken, waardoor ook zijn gezin bedreigingen krijgt. Hij wijst erop dat hij de twee dreigbrieven die zijn echtgenote in Egypte zou hebben ontvangen en het proces-verbaal van de klacht die zij vervolgens zou hebben ingediend, stukken die hij in april 2022 heeft kunnen bekomen, heeft neergelegd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Hij benadrukt dat hij met het neerleggen van deze documenten, alsook met het afleggen van verklaringen, heeft willen voldoen aan zijn medewerkingsplicht en dat hij geen andere mogelijkheden heeft om de (adjunct-)commissaris-generaal te overtuigen van de oprechtheid van zijn vluchtmotieven. Hij betoogt dat het vervolgens aan de (adjunct-)commissaris-generaal is om deze verklaringen en documenten zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken en dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd. Hij hekelt dat zijn bijkomende verklaringen *“onmiddellijk [worden] weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming”* en meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Hij geeft aan vast te houden aan deze motieven, hetgeen er volgens hem op wijst dat hij consistent is. Hij wijst erop dat hetgeen hij verklaard heeft in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met zijn eerdere verklaringen en wenst aldus te benadrukken dat zijn motieven oprecht zijn. Verzoeker meent dat de door hem neergelegde documenten zijn vrees bewijzen doch dat de adjunct-commissaris-generaal nagelaten heeft deze inhoudelijk te beoordelen en louter stelt dat hij deze documenten *“plots”* kon verkrijgen, terwijl verzoeker zelf heeft verklaard wanneer en op welke wijze hij deze van zijn echtgenote heeft kunnen bekomen, en dat zij gepaard moeten gaan met een geloofwaardig relaas. Hij benadrukt dat deze documenten nochtans aantonen dat zijn verklaringen, en derhalve zijn aangehaalde vrees, oprecht zijn. Verzoeker wijst er verder op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele wijze moet plaatsvinden en dat blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie het onderzoek in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing, die gezag van gewijsde heeft, niet kon worden gebaseerd. Deze toetsing werd volgens hem niet rechtsgeldig uitgevoerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er tot slot op dat hij een koptisch christen is en dat het geweld tegen christenen in Egypte sterk is toegenomen, ter staving waarvan hij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde persberichten (stukken 3 en 4).

Verzoeker meent dat er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt. Hij vraagt dat er een aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen en in het bijzonder dat hem de gelegenheid van een persoonlijk onderhoud wordt geboden.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 3: International Christian Concern, *Egypt's Christians Face Increased Persecution During Easter and Ramadan*, 5 juni 2022;

- stuk 4: Al Jazeera, *Palm Sunday church attacks: Egypt's 'worst day of violence'*, 8 april 2022.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.1.1. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft over de wijze waarop hij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van die wet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en louter verwijst naar de problematiek die hij reeds heeft uiteengezet in het kader van zijn eerdere verzoeken en waaraan geen enkel geloof wordt gehecht, (ii) de door hem neergelegde dreigbrieven en het proces-verbaal enkel waarde hebben ter staving van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag, waarvan in

verzoekers hoofde duidelijk geen sprake is, en het evenmin kan overtuigen dat hij nu pas bij machte zou zijn dergelijke stukken neer te leggen temeer het proces-verbaal dateert van 7 november 2020 en hij aangeeft dat zijn vrouw deze dreigbrieven eveneens in 2020 heeft ontvangen, (iii) verzoekers tandproblemen geen uitstaans hebben met zijn asielmotieven, (iv) hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, evenwel niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, (v) verzoeker, de door hem aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht of van een daad van vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en (vi) er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Waar verzoeker meent dat *in casu* de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de wettelijk vereiste beslissingstermijn van tien werkdagen niet werd gerespecteerd en de bestreden beslissing evenmin enige motivering bevat betreffende het feit dat verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, dient te worden gewezen op wat volgt.

De in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van tien werkdagen, die begint te lopen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, betreft een termijn van orde. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, voorziet de Vreemdelingenwet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de (adjunct-)commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin dienstig inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het gegeven dat *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom de voorgeschreven beslissingstermijn van tien werkdagen niet werd gehonoreerd verhindert verzoeker op geen enkele wijze om kennis te nemen van de redenen waarom zijn volgend verzoek om internationale bescherming volgens de adjunct-commissaris-generaal niet-ontvankelijk is.

Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, voorziet artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet dat bij uitzondering kan worden besloten om geen persoonlijk onderhoud te organiseren (onder meer) wanneer de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of zijn gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de voormelde wet. De Raad wijst erop dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de adjunct-commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft

genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanmerkt. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de (adjunct-)commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek ook werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het erg belangrijk was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen of om uit te leggen waarom dit volgens hem niet mogelijk is. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. Nog daargelaten dat nergens uit de wet blijkt dat het CGVS de beslissing om verzoeker niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek dient te motiveren, doet dit gegeven geen afbreuk aan hogere vaststelling dat *in casu* de feitelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen in deze beslissing kunnen worden gelezen, derwijze dat voldaan is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van voornoemde artikelen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2015 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, (ii) het louter feit kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen, en (iii) er in Egypte op dat moment geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet liep. De daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming die door verzoeker werden ingediend werden telkens niet in overweging genomen of niet-ontvankelijk verklaard omdat daarbij geen nieuwe elementen of feiten aan de orde waren, of door verzoeker werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling dan wel subsidiaire bescherming in aanmerking kwam.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (negende) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij er bedreigd wordt door extremisten (verzoeker heeft het in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ over IS), die het thans ook op zijn vrouw en kinderen zouden hebben gemunt. Ter staving van zijn verklaringen legt hij thans de twee dreigbrieven en het proces-verbaal van de politie waarnaar hij reeds verwees in het kader van zijn vorig volgend verzoek neer (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, nrs. 16, 18-20).

Te dezen dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast te stellen dat verzoeker in zijn verklaringen louter verwijst naar de problemen die hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming reeds heeft uiteengezet, doch waaraan geen geloof werd gehecht, en dat deze verklaringen geen ander licht vermogen te werpen op deze eerdere appreciatie.

De relevante documenten die verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek heeft neergelegd, zijnde twee dreigbrieven die zijn echtgenote in 2020 zou hebben ontvangen en een fotokopie van het proces-verbaal dat zou zijn opgesteld naar aanleiding van een klacht die verzoekers echtgenote vervolgens zou hebben ingediend, zijn evenmin van aard de eerdere appreciatie van verzoekers vluchtmotieven te wijzigen. Het proces-verbaal betreft geen origineel document maar slechts een fotokopie (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 1). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De dreigbrieven zijn handgeschreven documenten die niet voorzien zijn van een handtekening, stempel of enig ander kenmerk dat toelaat de auteur ervan te identificeren en kunnen door eenieder zijn opgesteld (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 2). De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing overigens terecht op dat het niet kan overtuigen dat verzoeker deze stukken niet veel eerder kon neerleggen, temeer het proces-verbaal blijkt te dateren van 7 november 2020 en hij aangeeft dat zijn echtgenote de dreigbrieven reeds in 2019 of 2020 heeft ontvangen. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat hij verklaard heeft wanneer en op welke wijze hij deze documenten van zijn echtgenote heeft kunnen bekomen, doch blijft in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor de laattijdige neerlegging ervan in het kader van de procedure met het oog op de verkrijging van een internationale beschermingsstatus. In zoverre verzoeker betoogt dat de inhoud van deze documenten zijn verklaringen en het bestaan van zijn voorgehouden vrees bevestigt, wijst de Raad erop dat, in de mate dat verzoekers verklaringen reeds eerder ongeloofwaardig werden bevonden en aan de thans voorgelegde documenten omwille van de hoger uiteengezette redenen geen (absolute) bewijswaarde kan worden verleend, deze documenten niet kunnen volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoeker betwist verder niet dat de door hem neergelegde medische documenten verband houden met zijn tandproblemen als dusdanig geen uitstaans hebben met zijn asielmotieven (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 3).

De Raad herhaalt en benadrukt dat om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de (adjunct-)commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het

kader van een vorig verzoek. De omstandigheid dat de adjunct-commissaris-generaal *in casu* naar de eerder genomen beslissingen verwijst vormt geen aanwijzing dat hij heeft nagelaten het huidig verzoek zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Verzoekers argumentatie dat hij consistent is, daar hij volhardt in zijn eerdere asielmotieven, en dat hetgeen hij verklaarde in het kader van huidig volgend verzoek in lijn ligt met zijn verklaringen afgelegd in vorige verzoeken, doet niets af aan de pertinente motivering dat reeds naar aanleiding van eerdere verzoeken is komen vast te staan dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht en dat verzoeker deze appreciatie niet in een ander daglicht stelt door louter verklaringen af te leggen en documenten neer te leggen die in het verlengde liggen van zijn ongelooftwaardig bevonden relaas.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift verder op dat hij een koptisch christen is en dat het geweld tegen christenen in Egypte de voorgaande maanden sterk is toegenomen, zoals moet blijken uit de bij het verzoekschrift gevoegde artikels (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4). De Raad is van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluit dat uit de beschikbare informatie, met name de COI Focus "*Egypte. Geweld tegen christenen*" van 17 februari 2021 die werd toegevoegd aan het administratief dossier (AD, stuk 5, 'Landeninformatie') en de *Country Policy and Information Note "Egypt: Christians"* van de UK Home Office van oktober 2020, waarvan de online referentie werd opgenomen in de bestreden beslissing, niet blijkt dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niettegenstaande de situatie van de koptische christenen actueel zorgwekkend is. Dat de koptische christenen in Egypte het slachtoffer kunnen worden van aanslagen of andere geweldsincidenten waarbij zij worden gevisieerd, wordt niet betwist, doch uit voormelde informatie blijkt niet dat gebeurlijke aanvallen op christenen in Egypte dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat er sprake zou zijn van groepsvervolging van deze bevolkingsgroep. Het door verzoeker gevoegde artikel waarin een opsomming wordt gegeven van een aantal incidenten in de maand april van dit jaar laat niet toe anders te besluiten. Het andere door verzoeker gevoegde artikel handelt over de terroristische aanslagen op twee koptische kerken op Palmzondag, 9 april 2017, gebeurtenissen die mee in rekening werden genomen in voorgaande analyse van de actuele situatie van koptische christenen in Egypte. Aldus kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn profiel van koptisch christen en algemene informatie over incidenten waarvan koptische christenen het slachtoffer zijn geworden om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt: *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt."*

Verzoeker betwist deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Zij vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Egypte:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de COI

Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoeker bovenstaande analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat zij steun vindt in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, respectievelijk de landeninformatie die werd opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 5, COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinai 2020-2021" van 17 september 2021). Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat voormelde landeninformatie niet langer actueel of correct zou zijn.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie dient de adjunct-commissaris-generaal te worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker hekelt dat hij niet werd uitgenodigd voor een

persoonlijk onderhoud op het CGVS doch laat na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in de elementen die hij heeft toegelicht tijdens zijn interview bij de DVZ op 28 april 2022.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.6. Waar verzoeker in hoofdorde vraagt om de bestreden beslissing “*te schorsen en te hervormen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden*”, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT